

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelenik minden szerdán és szombaton este.

Készítve a hírlap nem szűnik meg.

Szerkesztőség: Wekerle-ter 671.

Főszerkesztő:

Dr. Kossuth János.

Felolvasó szerkesztő:

Biró Pál.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, félévre 2.50, negyedévre 1.25

Egyes szám ára 5 kr.

Kiadóhivatal: Lanuesmann Miks. és Társai, Wekerle-ter 502.

Hirdetéseket a legutóbbi számban közöljük.

Ébredjétek!

(sz. á.) A magyar ifjúság kapaskodó, uszályhordozó, elvet nem ismerő, — stréber, Nemesért, igazért, ideálért lelkesülni nem tudó, alázatos szolga. A hatalom és a jövő számára tulajdon apja neveléi így, az iskola meg gyúrja tovább.

Romlik, sorvad, rothad. Szeméttel van tele akár csak közéletünk. Ne is nézzünk széjjel, takarjuk be inkább szemünket, mert korhadást látunk csak. Önérzet, lelkesedés, ambíció — kivesszünk, mind, mind. Legalább egy kis oázist látnánk ebben a poshadtságban, egy kis virulót ebben a hervadásban, csak parányi napfényt ebben az éji sötétségben! De száz közül csak egy van, ki biz, hevül, remél, az ilyenre aztán azt mondják, hogy bolond...

Ime ifjúságunk képe!

Az új nevelési rendszer tehát alaposan bevált. Az idealizmust kivérik: szolgává, kúszó-mászóvá nevelik az ifjúságot, most meg összezúzni, összemorzsolni akarják. Pénzt, bort, pálinkát hát neki, mint a nagyoknak szokás! Úgy-ugy csepegtessék már be az utolsó csepp mérget is a serdülő kebelbe — a hitványtságot, a hazaárulást!

Zsenge korodtól fogva lassan élő mérget öntöttek poharadba

magyar ifjúság és szép szóval, erőszakkal már fenégek üritettek azt. Az erköletelenség bűzében elenyvesztetni akartak és már úgy látszott el is nyel az örvény. Kétszeres súlyos arculepáskellött, hogy felrezeny tepedtségedből — most aztán tombolsz, rohansz Pest város utcáin széjjel és zúgysz, ide látszik lelkesedésed tüze, Bécs ajág hangzik viharod szava!

Mert Kossuth emléke megörökíve nincs, Rákóczyd hazaáruló, Március idusa helyett más napot ünnepelj — Hentzi legyen példád és december másodikán ünnepeled a nagy időket magyar ifjúság!

Mi az a december második? Ötven évvel ezelőtt ekkor lépett trónra az osztrák császár — Ausztriában.

Semmi közünk hát ehhez a december másodikhoz. És ha már mindenképen ünnepelni akarnak, ünnepeljen aki akar!

De ne parancsoljanak rá az ifjúságra, ne csempészzenek be az ifjúság kebelébe olyan eszméket, mi ellen három évszázadon át küzdött a magyar, ami ellen Boesky, Bethlen, Thököly és Rákóczy küzdöttek, ami ellen vívtuk dióséges harcunkat gyevennyoleban, ami az aradi vár és az Újépület komor falai közt honolt.

Hát itt is ünnepeletetni akarnak? Ujhelyen, Patakon, Rákóczy és Kossuth iskoláiban? Lorántfy feszekében, a szabad eszmék, mindig és örökké bevehetően pataki várában? Sohasem! És ha mégis? Hát azt hiszik, hogy itt nincs ifjúság? Mindig szaggatják azt a fát? De aztán széjjel is tépjük azt a feslet fozslányt és lobogót csinálunk belőle! És rohanunk, tombolunk és zúgunk, mint a harsóna: azt üzentek! Úgy, hogy belerendül az egész vármegye!

A Városi Kaszinó közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

A városi Kaszinóban folyó hó 27. én vasárnap délután lefolyt tisztújító közgyűlés, melyről alább részletesen referálunk fájdalom igazolta a legutóbbi vezércikkünkben mondottakat.

Az önélelül kitűzött rideg párturalom sajnos e társadalmi intézményt csakugyan meg nem kímélte, ennek falai közé is betört.

Ha némi elégtétellel lehet és kell is konstatalnunk azt, hogy a szabad elhatározásában most is hagyományosan korlátozott és berendelt hivatalnok elem nagy számára támaszkodva oly ügyesen kieszelt haditerv a rendező urak

nak bizony csak részben és nehez küzdelem árán sikerült: mégis feljűk a Városi Kaszinót atról a szellemtel, mely oda most beköltözött, mert ez a jogos bizalmatlansággal kísér, szellem, — bármennyire iparkodik is magát elakargatni — nem szokta magát megtagadni soha és csod sem.

A hosszú éveken át szerzett tapasztalatok, az előzmények és a közgyűlés eseményeinek ismerete alapján bátran állíthatjuk, hogy a nagy felvonulásnak hármias célja volt:

a) a távozásra kényszerült elnökök: dr. Hornay Bélának — kinek kudarcra igen fájhatott a tisztelt pártunk, úgy látszik — elnöki presztízst helyreállítani, mellette tüntetni és az elnöki szék díszét számára megmenteni;

b) oly férfiakat, kik a közéletben ellenzékiek, a tisztikar és a választmányba jutástól elütni — újakat be nem engedni és a régiakat, nevezetesen Dr. Schön Vilmost onnan kibuktatni; és

c) az uralkodó politikai párt és klikk részére ezen társadalmi intézmény zöld asztalát, kormányt szilárdul biztosítani.

Nos e nagy táborral a vezér urak pyrrhusi győzelmet arattak. A nagy haditervnek csak a harmadik pontja sikerült, — de az első kettőt a legnagyobb erőfeszítéssel sem vihették keresztül.

TÁRCA.

Lázban.

Írta: **Erényi Nándor.**

Ne, ne forgasd el, oh türelmetlen olvasó, ezt az oldalt, csupán azért, mert ennek az írásnak az van fölébe írva: Lázban. Tulajdonképen igazad van, teljesen jogos a türelmetlenség, indokolt a harag, amelylyel elfordulsz minden irodalmi terméktől, amely a láz szóval kapcsolatos cím alatt kiván sikereket és hatást elérni tenálad. Mert banális cím ez a »Lázban« és bátran pályadíjat lehetne kitűzni annak a kutató elméjű tudósnak, aki a szépirás birodalmában csak egy oly műfajt is ki tudna bönéskéni, ahol legalább egy termék ne ékeskedjen bosszantóan a sokat ígérő és mitsem adó címmel: Lázban. Írtak novellát, verset, drámát, tragédiát, regényt, mindent mindent ilyen címmel, hogy »Lázban«.

Mindenről írtak a jó novellisták és a szerelmes poéták a »Lázban« cégére alatt, csak egyről nem: — a lázról. A lázról, a *Febrisről*, amely kezdődik akkor, ha a higany a léz mérőben a harminchét fölé emelkedik és végződik, ha úgy nevezve körül megáll — ami-ker mellesleg megjegyezve, megáll az élet is — mondom, ezért a lázról »Lázban« címmel eddig még csak orvosi vagy tudományos iratok emlékeztek

meg és szerény magamnak követelem im most a szomorú dicső éget, hogy en vagyok az első, aki a »Lázban« című írásban nem hazudom, nem csalog, hanem arról írok, ami a cimben foglaltatik: a lázról, a Febrisről, amely min in időklen idők óta szoros szövetséget kötött velem és úgy látszik, egy hamu nem is fog ölelő karjaiból kibocsátani.

Délután négy óra van. Novemberi délután, ilyenkor már alkony borul a szobára, a butorkó mind egyformu, sajátos sötét színbe öltöznék, de azért messze egy öléből kibocsátani. Délután négy óra van. Novemberi délután, ilyenkor már alkony borul a szobára, a butorkó mind egyformu, sajátos sötét színbe öltöznék, de azért messze egy öléből kibocsátani.

Alkonyodik mindjobban. Én ébren és nagy nyugalommal hallgatom az én kopasz, vörösaréú, kicsi doktorom monoton hangját. Látom öt ágyam mellett, ami keze csuklómhoz tapad és figyelmesen nézi a másik kezében tartva óráját, számolván:

... 24, 25, 24 ... No, jó! Hát mennyi most? ... Igen. Harminckilenc és két tized. Igen. Hát egy-két nap, egy-két nap. Maximum. Különben is én csak óvatosságból, nem pedig ... Hallom a hangját, látom jól ismert piros arcát éppen úgy, mint a hogy látom a megszokott ó-német szekrényt a sarokban és mint a hogy látom a szürke

ézőnek egy kicsiny darabját az ablakon keresztül. Látom jól mindezeket, a szemem nyitva vannak, mert hiszen érzem, amint kisdönkék: hal lecsukódnak, hol felemelkednek pillám, látok mindent, mindent — nem, többet annál ...

Fényes ragyogó bálteremben vagyok. A villamos esilláro: pazar fénye verődik vissza a simi parketten, a tükrökben és a nők ékszeirein. Az elegáns tömeg szongva fel és alá hullámlzik és látom magamat, óh, nagyon jól látom, feszes bali öltözékben, unott, szomorú arccal állni a terem egyik sarkában. A bali alakok egymásután rohannak el előttem. Jól ismerem majdnem valamennyit.

Kábító parfümiltatott érzék — érzem, szagolom valósággal — az asszonyok lépdelenek ott büszkén, csevegve, mosolyogva, kacérán és hazugan, mindahány. Rám is nevetnek, szánakozóan, kíváncsiakodva, kérdőleg, legtöbbször üresen, semmitmondóan. Oly jól látom magamat — innen a párnák közül. Szomorú és szótlan vagyok. Nevetéses és száználmas alak a ragyogó bálteremben. A zene játszik. Hallom. Keringő. Az ütemét itt kopogom ki az ágyam deszkáján. A párok keringnek, forognak, mind többen és többen. Egy kicsit megszádlúlok. Megtámaszkodom egy hideg vasoszlophoz — érzem a hátamon a a végigtűző barzongást — és fizyelem a táneoló párokat. A leányoknak már ki van bomolva a haja, az asszonyok nagyon pirosak és többen odahajítják a

fejüket a táncosok vállára. Úgy hiszem, hogy éjjel lehet még csak. Egyszerre, hirtelen, a vasoszlop mellől meglátok valakit. Leány és fekete. Nem, nem is fekete. A haja már abba az acélkébe jatszik, abba a vak feketébe, melynek csak a fénye is bődít. Az arec szép, — a szeméi nagyok és izzófeleketék, szédítően azok és rózsaszín ruha van rajta. Ez valakit gondolom és látom. Bemutatkozom. Beszélgetünk. Sokáig. Le tudnám írni szóról-szóra, hogy mit. De ez nem mese, ez valóság, ezzel nem lehet tréfálni. Egy félóra múlva ... És végiglátom az egész másik felét annak az éjszakának. Közben egészen beestédek, kint az utcán már meggyújtották a gázlangokat. Igen, a másik felét annak az éjszakának ott a bálteremben. Mi boldogság volt ez újra általán, éppen úgy, mint akkor, régen ... Boldogság? Úd? és mámor, minden minden egy édes, bajos rózsaszínű felhőbe burkolva!

Behozták a lámpát. Ez olyan egyszerű. Mert hiszen este volt már, jó késő este. És én nem látam mást, mint az ó-német szekrényt, piros paplanomat, éjjeli szekrényemen orvosságos üvegeket, kis tükröt, ketyegő órát, lázmérőt. Nem láttam semmi mást. Pedig felültem ágyamban és szememet kimeresztettem előre: semmi, semmi. A régi, megszokott dolgok. Aminthogy elsoroltam azokat.

A kis gyermek szappanbuboréka mulik el így. Györyörködtet, boldogít, azután egyszerre — vége. De miért, miért?

Sőt ellenkezőleg! A Dr. Hornyay Béla érdekében való bűző felépítés és az eseményeknek, tényeknek megkísérelt korrigálása határozott kudarcra járt.

Távol áll tőlünk a személyeskedés, — hanem a közgyűlésen nem akartuk megzavarni azt a családi örömet, melyet az urak a visszalépett elnök mellett megkísérelt tünnetéssel magoknak szerezni kívántak, — de e helyen a nyilvánosság előtt el nem mulasztjuk megállapítani és hangsúlyozni, miszerint Dókus Gyula úrnak azon beszéde, melyet a közgyűlés elején tartott, szándékkal ellenkezően fényesen igazolta a volt elnök ellen keletkezett közhangulat jogosultságát és a beszéd tulajdonképpen filippika volt Dr. Hornyay Béla elnöksége ellen.

Midőn ugyanis a lelépett elnök úr értesült arról, hogy a választmány tagjai a kaszinó látogató törzstagok indokolt elégtelensége miatt tünnetőleg lemondani akarnak: sietett ő maga lemondani. Lemondását egy a választmányhoz intézett levélben jelenti be, melynek vejeje a következő:

„Engem a Városi Kaszinó két ízben tünnetett ki az elnökül való megválasztással. Nekem kezdettől fogva az volt célom és törekvésem, hogy a Városi Kaszinó és a Megyei Kaszinó közt fuzió jöjjön létre, mert én csakis e két intézmény egyesülésével vélem megteremthetni azt a gócpontot, melyre társadalmunknak a szórakozási és szellemi élet emelése szükséges van. Minthogy ezen célom és tervem a Városi Kaszinó tagjainak következetes ellenzése miatt meg nem valósulhat, indítatva érzem magam az elnöki tisztségre lemondani és felkérem a t. választmányt, hogy lemondásomat a közgyűlés tud-

Miért tért már vissza a rideg valóság, a beteg szoba, a lazmóré és a friss estilap? A láz, a febris, elmúltot mára. A kicsi doktor ismét megjelenik és „konstatálja”. Nekí hinní kell, ő okos ember.

No hát akkor lehet gondolkodni. Tisztán, menten mindentől, lehet gondolkodni, akárcsak egy egészséges ember gondolkodik. Tehát.

Nem aludtam, ez szent bizonyosság, következképp nem is álmodtam. Láttam, erősítem: láttam a szoba buraóit, a tárgyakat, a szürke eget, majd az utcai lámpák fényét! megvilágított szemben lévő házfalat. És láttam, megint erősítem: láttam a bálte net, láttam az aszszonyokat, a lányokat, hallottam a zenét, — lett légyen bár az a chinin zugása, nem törődöm most vele — a keringő rytmikus háromnegyedes taktusait, éreztem, szagoltam az illatszerek különféle illatát, láttam magamat, telje sen külön választva ettől az ágyban fekvő, sáppadt Én-től, láttam magamat elegánsan, fraktkban és lakkipőben; de ah! leírni profán, mindenképpőlőt láttam az Ó-t, szóltam vele és — vallok, vallok — szerettem, langolón, epedően, szerettem, úgy, mint aztán sokaig, mint mindig, szívem a boldogságban uszott, éreztem, őh, én éreztem ezt... Behozták a lámpát. Mert, mint mondtam, sőt ezt este volt. Még gondolkoztam, aztán elaludtam. Álmodtam. Mindig szoktam álmodni. Közönséges, együgyű dolgokról. Most is úgy történt. Én magam is szerepeltem az álomban, de nem láttam magamat, éppen úgy, mint, ahogy nem látja a színpadon szereplő színész önmagát.

Mikor felébredtem, tiszta fővel megállapítottam, hogy van láz, aztán van álom, de *lázedlőről* beszélni ostobaság.

mására hozni szíveskedjék. Midőn a Városi Kaszinó választmányától és tagjaitól buesut veszek, csak: arra kérem, hogy ha e cél és terv, melynek keresszültelem nekem nem sikerült, valaha feléledni fog, úgy ne feledkezzenek meg rólam, de híjjanak munkatársul magukhoz!

Ezen levél a közgyűlésen fel nem olvastatott ugyan, (hiszen a „bucsut vett” elnök úr valódi meglepetésül személyesen megjelent, még pedig az elnöki székből), de ott volt az asztalon és olvastuk.

Az elnökség és tisztikar visszalépésének bejelentése után emelkedett szólásra Dókus Gyula és mondotta körülbelől a következőket:

„Ne csodálkozzanak, uraim, ha engem annyi év után ismét látnak a kaszinó termében. Én részt vettem e Városi Kaszinó megalapításában s mert e Kaszinó fenállását veszélyeztetve látom (sic!) eljöttem azt megmenteni segíteni, mert őszintén kijelentem, hogy ha ez a Városi Kaszinó nem léteznék, ma kellene azt megteremteni. Miért uraim? Megmondom, én magam is tagja vagyok több kaszinónak, fővárosiaknak is és megfordulok a világban s tapasztalatom magoman, hogy nem mindenütt éreztem magam jól. Voltak helyek, hol nálam sokkal előkelőbb és tehetősebb elemek forogtak és bizonyos feszélyt éreztem. Nos! Én jól tudom, hogy nem minden társaság fér el együtt feszélyzetlenül és mert városunk nagy része számára szükséges e hely, hol feszély nélkül szerezhet magának a napi faramdak után pihenést és szórakozást — azért kellene azt, ha nem léteznék, újonnan megteremtenünk.

S mert Dr. Hornyay Béla ezen kaszinó fenmaradásáért buzgón és sikeresen működött és mert annak, akiközéletben szerepel, mindig küzdenie kell és utjába akadó kellemetlenségektől vissziadni nem szabad — felkérem őt, hogy az elnökséget újból elvállalja.

Elismerjük, hogy Dókus Gyula (most más kaszinói elnöknek) e szavai jó benyomást tettek még azokra is, akiknek ő a jövőben megtetszteni akar, de már kérjük szépen azt a vaknak is látnia kell, hogy a Hornyay programja, lemondó levelének tartalma és a Dókus Gyula programja beszédjének tartalma egymással homlok-egyenest ellenkezik, Dókus tetszőlalt, hogy „dicsérje” a volt elnököt, holott valójában „temette” az ő működését, bevallott tervét.

Ezek után jogos volt-e, érthető volt-e az erőszakos kísérlet, hogy őt továbbra is a Kaszinó élére állíthassák? S Dr. Hornyaynak, ki idézett levele szerint a fuzió, a beolvasztás nem sikerülése miatt érezte magát indítatva távozni, miképpen változhatott meg egyszerre az ő elve, hogy a Dókus filippikája után az elnöki széket újból elfogadni s elfoglalni hajlandónak nyilatkozott?

Akárhogyan szépsítjük is, — az eseményeket korrigálni lehetetlen. Dr. Hornyay Béla a Városi Kaszinó elnöki minőségében vétett a tetsület ellen — és a költői igazságszolgáltatásnak el kellett következnie.

Annyi azonban bizonyos, hogy a bűnhődés nem lett volna oly

dramai, ha erővel nem a'arják a nap örvendő hőisévé tenni.

Az urak sokat akartak — és keveset markoltak.

Csakhogy ez a kevés is sok a mai közszellem mellett.

A közgyűlés lefolyásáról tudósítunk a következők:

A közgyűlés megnyitása és az elnök lemondásának szóbeli bejelentése Mattyasovszky Kálmán volt alelnök bejelentette saját és a választmány lemondását. A lemondások elfogadása után Dókus Gyula a fent jelzett beszédét elmondván javasolta, hogy tartsa meg a Kaszinó továbbra is Dr. Hornyay elnökének. A közhangulat ezen javaslat ellen szólt és így a közgyűlés a régi tisztikar és a választmány lemondását ismétlenül elfogadta.

Dr. Hornyay. Dókus Gyulát ajánlja az elnöki állás betöltésére.

A közgyűlés Mattyasovszkyt kívánta közfelkiáltással elnökül megválasztani. Miután azonban Mattyasovszky kijelentette, hogy az elnökséget el nem fogadhatja(?) ezen tisztséget egyáltalán el nem vállalja.

Percekig zugott az éljen Mattyasovszky elnök mellett. A lelkes óváció közben Dr. Hornyay Dókus Gyulát jelölte korelnöknek. Ezt a közgyűlés elhatározta az alapszabály megsértésével, mert az világosan azt tartalmazza, hogy a *korelnök* a Kaszinó jelenlévő legidősebb tagja legyen. Ez így szokás az egész országban. Dókus Gyula pedig a Kaszinó jelenvölt legidősebb tagjánál évtizedekkel fiatalabb.

Dókus Gyula korelnök vezetése mellett a közgyűlés kijelölte a szavazóbi zottságokat. Mielőtt azonban a szavazás megkezdődne Dókus Gyula ismétlenül megkísérelte dr. Hornyay elnöki presztízsét védelmébe venni és újlag ajánlja, hogy a régi elnököt közfelkiáltással tartsák meg állásában.

Dr. Hornyay Béla: T. Közgyűlés! Ha a közgyűlés és a tagok bizalmát megnyerhetem, hajlandó vagyok az elnöki állásban megmaradni. (Felkiáltások: ké-rünk titkos szavazást. Nem kell szavazni! Közfelkiáltással Dr. Hornyay marad az elnök.)

Dr. Schön Vilmos: elfoglalva a bizottsági elnöki széket szintén dr. Hornyayt ajánlja elnöknek.

Widder Gyula: T. közgyűlés. Méltóságos korelnök úr! Miután világosan kitünik a közbeszólásokból, hogy közfelkiáltással Dr. Hornyayt nem akarják elnökül, indítványozom a titkos szavazás megtartását.

Némethy Bertalan: T. Közgyűlés. Méltóságos Elnök úr! Nem kívánok pre-judikálni a közgyűlés elhatározásának azon idítványa fölött, melyet dr. Schön Vilmos úr az imént előterjesztett, nem is e végett jelentkeztem szólásra, hanem fölkérni óhajtom a Méltóságos elnök urat és a t. közgyűlést, hogy a szavazásnál a szavazók neveit feljegyezni rendelje el, a végből, hogy utólag ellenőrizhessük nem szavazott-e le egyén, kinek erre joga nincs és egyáltalán megállapítsuk majd nem nyert-e szavazatokat olyan egyén, kinek ehhez joga nincs. Mert az alapszabályok 19. §-a értelmében újonnan felvett tagoknak kötelezettsége a felvétel követő első hónap első napjától kezdődik s mert a jog is csak a teherrel egyidejűleg keletkezhetik, emnélfogva a folyó november hóban felvett tagok csak december hó 1-től fogva bírnak cselekvő és szenedvő választási joggal. (Helyes! Ugy van! Ugy van!)

Biró Pál: T. közgyűlés! Mélyen tisztelt korelnök úr! Eltekintve attól, vajjon közfelkiáltással vagy titkos szavazással marasztalja a közgyűlés a volt elnököt ezen állásban: többé marasztalásról szó sem lehet. A közgyűlés elfogadta a régi elnök, tisztikar és választmány lemondását, az elnöki székből pedig korelnök ül. Most tehát csakis arról lehet szó, vajjon a közgyűlés a volt elnököt újból választja-e meg? (Ugy van! Helyes!)

Dr. Hornyay Béla: T. közgyűlés! Látom a hangulattól azt, hogy a közbizalmat nem bírom, ezért kijelentem, hogy az elnöki állásra ezeket után tovább nem reflektálhatok. (Felkiáltások: Éljen Dókus Gyula elnök! Éljen! Éljen! Kérünk titkos szavazást!)

(Korelnök és több tag megegyeznek abban hogy a november hónapban belépett tagoknak nem eszelekvő, sem szenedvő választási joguk nincsen. Utóbbi felszólalások értelmében a közgyűlés ebben megegyezik. Felkiáltások: Éljen Dókus Gyula elnök! Közfelkiáltással Dókus Gyula az elnök! Kérünk titkos szavazást!)

Biró Pál: T. közgyűlés! Csupán arra akarom a t. közgyűlés figyelmét felhívni, hogy az alapszabály ezen kifejezése: közfelkiáltással azt involválja, hogy a közgyűlés megállapodása *közös* legyen. (Égy hang: Nincs szólásjoga. Hallgasson. Elnök csenget.) Mihelyt... (Zaj. Elnök csenget. Eláll. Nem beszélhet.)

Schmidt Lajos: Nincs joga szólni! (Fenyegetőleg szónok felé közeledik. Nem beszélhet, csak novemberben lépett be...)

Widder Gyula: (Schmidt felé) Azt hiszi, hogy most is a rendőreivel beszél?? (Általános esend.)

Biró Pál: T. közgyűlés! Ismétlem, nihelyt csak egyetlen egy tag a titkos szavazást kívánja — pedig többen is kívánják, — azt feltétlenül el kell rendelni! Azért kérem a titkos szavazás elrendelését és... (Zaj.)

Somogyi Gyula: A törzskönyvből kitünik, hogy Biró Pál úr csak novemberben lett a kaszinó tagja és ezért őt a a szólásjog meg nem illeti.

Biró Pál: Akkor tovább nem beszélék. Dr. Schön Vilmos: Hát kérem a szavazás a Némethy úr által előadottak értelmében fog megtörténni!)

Dókus Gyula: (Dr. Schön Vilmoshoz) Természetesen! (A szavazás megkezdődik, miközben Csizy Béla szavazólappal, a szavazó bizottság visszautasítja azon megokolással, hogy ő nem szavazhat, mert csak novemberben lett a kaszinó tagja. Ilyen melerben folyik tovább a szavazás, sok tag kitörlé és nem szavaz oly tagokra, akik csak novemberben lettek a kaszinó tagjai. Időközben az alapszabály egy másik paragrafus alapján kistűtik azt, hogy igenis van eszelekvő és szenedvő szavazati joguk azoknak a tagoknak, akik novemberben léptek be a kaszinóba és csupán kötelezettségük kezdődik a belépést követő hónap első napján.)

Biró Pál: T. Közgyűlés! Miután most már van szólásjogom, indítványozom az eddigi szavazás megsemmisítését és újból való megkezdését, mivel a tagok az előbbi közmegállapodás szerint a szavazásban befolyásolva lettek. (Felkiáltások: Most nincs közgyűlés, most folyik a szavazás.)

Dókus Gyula: Itt most nincs helye a felszólalásnak, majd ha újból megnyitom a közgyűlést, előterjesztheti Biró úr az indítványát.

(A szavazás tovább folyik, most már szavaznak azok is, akik eddig nem szavazhattak és választják a tagok azokat, akiket eddig nem választhattak.)

A választás befejezése után Dókus Gyula korelnök elfoglalja az elnöki széket. A szavazatok eredményét kihirdeti, mely szerint:

Elnök: *Dókus Gyula* 76
Alelnök: *Mattyasovszky Kálmán* 72
Háznagy: *Mészáros István* 63
Pénztárnok: *Schwäiger Aron* 103
Jegyző: *Szokolcsy Rezső* 87
Könyvtárnok: *Novák Gyula* 63

Választmányi rendes tagok:

Vályi Bertalan 100
Izsépy István 98
Dr. Stern Ármin 96
Dr. Reichard Salamon 92
Vágó Gyula 81
Kiss Ödön 76
Somogyi Gyula 72
Székely Imre 71
Schmidt Lajos 69
Székely Elek 55
Staut József 52
Dr. Schön Vilmos 46

Választmányi pótagok:

Klein Arthur 78
Juresó Ágoston 78
Grünbaum Simon 77
Klein Emil 75 szavazattal.

Dókus Gyula: T. közgyűlés! Biró Pál úr indítványt jelentett be. Mielőtt tehát tovább mennék felszólítom őt terjeszse elő indítványát.

Biró Pál: T. közgyűlés! Mélyen tisztelt elnök úr! A szavazás megsemmisítését tisztelettel indítványozom. Indokaimat a következőkben van szerencsém előterjeszteni: A szavazás megkezdése előtt felszólalt Némethy Bertalan úr és utalva az alapszabályok 19. §-ára figyelmeztette a közgyűlést arra, hogy a novemberben belépett új tagok nem szavazhatnak és nem is választhatók. Ebben az egész közgyűlés-meggyezést és ilyen értelemben kezdődött és folyt a választás addig amíg egy másik §-ból ki nem süttöttek azt, hogy a novemberben belépett tagoknak van cselekvő és szavazati joguk. Igaz ugyan, hogy a mélyen tisztelt elnök úr nem enuncia álta azt, hogy a novemberben belépett tagoknak nincs cselekvő és szavazati joguk, de az ilyen értelemben történt közmegegyezés és közmegegyezés — félrevezette a tagokat és megakadályozta a tiszta választás lehetőségét. Megerősíti ezt azon körülmény, hogy egy tag szavazását visszautasítottak. Habár később ezen tag mégis leszavazott ezen körülmény mégis bizonyosságot nyújt arra, hogy a bizottság és az egyes tagok a szavazás tartamánál felényi idejéig befolyás alatt voltak.

Tisztelt közgyűlés! Mélyen tisztelt elnök úr! Mindezek előterjesztése után utalok elnök úr első felszólalására: hogy óvjuk meg a kaszinó tisztességét. Ha most a közvélemény arról fog meggyőződni, hogy ezen választás befolyás folytán nem ment tisztán, akkor már most hintonók el a konkolyt . . .

Somogyi Gyula: Lépjén ki, akkor nem lesz konkoly . . . (Zaj. Felkiáltások: Miféle személyeskedés ez!)

(Elnöki rendretasítás elmarad.)

Biró Pál: Hogy tetszett mondani, nem hallottam . . .

Somogyi Gyula: Lépjén ki, akkor nem lesz konkolyhintó . . .

Biró Pál: Uraim! Nem akarom a közgyűlés méltóságát megsérteni azzal, hogy beszédemet a személyeskedés terére átvigyelem és éppen ezért nem fogok a t. közbeszóló úr meggyezé-

sére reflektálni . . . Még csak arra kérem a t. közgyűlést, hogy a választást semmisítse meg.

Némethy Bertalan szólalt még a tárgyhöz. Ő részben jogosnak látja Biró felszólalását, de mégis kéri a felszólalót, álljon el indítványától már csak azért is, hogy a megválasztott tisztikar és választmány minél előbb megkezdhesse működését.

Biró Pál: Az indítványomtól el nem állok!

Istvány István: Szavazást kér az indítvány fölött.

Biró Pál indítványa mellett szavazott Mészáros István, Toth Lajos, Csizy Béla; a többiek ellene.

Ezek után *Dókus Gyula* megköszönte a beljé helyezett bizalmat, kijelentvén, hogy igyekezni fog azoknak is megterjeszteni, akik reá nem szavaztak.

Dr. Schön Vilmosnak az új elnök iránt nyilvánított elismerő szavaival a gyűlés véget ért.

A hétről.

Mennyi ember mennyi szó,
Mennyi lármás dikció,
Mennyi hübő-mennyi zaj,
Mennyi gond és mennyi baj,
Ami nálunk végbement,
Valóságos varlamen,
S — — — alig van, aki hébe-hóba
Bebekukkant a Kaszinóba.

S ha ki éppen odajár,
Tetszik tudni, mit csinál?
Zöld, asztalnál oszt. kever.
Méhány hírlap ott hever.
És a könyvek? — Ejnye — hisz
Vannak itten könyvek is.
Az ám — két pici könyvszekrénylen
Megbúvik pár kötet szerényen.

Már most törjed a fejed,
Melyik íszta a tied?
Melyik választmány alut,
Jár több dísznővel a biatt?
Dókust kiádsad-e ki,
Avagy kontrát mondj neki?
Hűh, ne vitázzunk lit hiába,
Menjünk a — másik kávéházba.

Kronikás.

HIREK.

* **Esküvő.** (Múlt számbunkból kimaradt.) E hó 22.-én vezette oltárhoz Zemplén-Szinnán *Csöbgy Kornél* m. kir. erdő-gondnok *Kossuth Sárkát* *Kossuth Elek* és neje *Deáki Mária* szép és kedves leányát . . . A násznagyit tisztelt *Dancs János*, *Kossuth János* és *Thuránszky László* teljesítették nyoszolyó asszonyokként *Stein-höffer Samu*, Mester Istvánné és *Daner Jánosné*, nyoszolyó leányokként *Stadler Margit*, *Kossuth Irén* és *Ausbach Mici* szerepeltek. A polgári kötést *Matolay Léle* vármegyének érdemes alispánja végezte aki emelkedett hangu magvas beszédet intézett a fiatal párhoz. A polgári kötés után a násznép a plébániai templomba vonult, ahol az ünnepiesen világított főltárnál főt. *Lehoczky Endre* esperes plébános a segédlelkészszel végezték az esketést *Balás Mihály* igazán szép orgona kísérete mellett. Az egyházi áldást az esperes plébános meghatározott beszéddel fejezte be. Midőn a násznép a szűfalasig megtelt templomból kivonult az organista az »Isten áldd meg a magyart« intonálta. Vidám lakodalmot követte a szép esketést. Lányai ungvári zenekara szebbnél szebb hallgatói mellett s a szokásos pohár köszöntőkkel fűszerezett gazdag, vacsora után csaknem reggelig tartó tánc következett.

— **A színészet örömnempe.** A magyar szó, a magyar nyelv, a nemzeti Géniusz százéves küzdelmének, dicsőségének örömnempe volt november 27-ike. Ezen a napon *Debrecen* város közönsége, ez a lelkes, áldozatkész közönség a múltak emlékének áldozati tüzet gyújtott, Zászlók lengése és a magyar vendégszeretet hűségével

kiáltott szíves Istenhozott üdvözölte a kedves vendégeket, akik ott együtt ünnepelték e százados évfordulót. A fővárosi és vidéki kulturális intézetek képviselői nagyrészt elmentek a szép ünnepre. Rádl Ödön, dr. Bodor *Kinca* a rendező bizottság nevében *Komlóssy Arthur* a színtársulat nevében *Tanai* üdvözölt. Az ifjúság tömegesen volt kint a vasutnál. A Petőfi-dalkör este szerenádokkal tisztelte meg a Petőfi-társaság képviselőit. Az ünnepély d. e. 10 órakor kezdődött a megyeház nagytermében; délelőtt 11 órakor volt a megyeház falába beillesztett emléktábla leleplezése. Délután fél két órakor bankett a Bikában. Négy órakor nyílt meg a színészi kiállítás.

* **Halálózás.** *Burger Samu* sátoralja-ujhelyi bormagykereskedő, f. é. november hó 28-án Budapesten, a Herzl féle sanatóriumban mellhártyagyulladásban meghalt. — *Guttman Márkus*, tőke-terebesi zsidó-pap, 68 éves korában meghalt. A papot vasárnap nagy rész vét mellett temették el.

* **Durand és Durand** műkedvelői előadás iránt óriási érdeklődés mutatkozik. A próbákban itélve az előadás teljes sikert ígér. A vidéki intelligencia nagy része jön Sátoralja-Ujbelybe az előadás megtekintésére. A jegyek már majdnem teljesen elkelték. Az előadás szombaton december hó 3.-án lesz megtartva és mindenestire rendkívül érdekesnek ígérkezik.

— **A szerelem vége.** Az abauji Bööd községben *Kis Gyula* parasztlégyeny szerelmes lett a falu legszebb virágjába. A tanulmányágon nyáron és a fonóknak telen kacérkodott a fuval. Mikor aztán a legény bele mámorosodott a búzavirágzin szempárba, hát egyszerre másra mosolygott a leány biztatón. A régi szeretőjét pedig ki-nevette. A legény nagyon elkeseredett. Bibánatában el akart búcsúzni az árnyékvilágból. Egy késsel megszúrta magát. Sebe súlyos, de nem életveszélyes. Most odahaza ápolják szülei lakásán. Lehet, hogy a búzavirág szemű leány most megsajnálja az igaz szeretőt és vissza tér hozzá újból.

— **Nyilatkozat.** Mi, alulírottak, a gálcsés állami iskolai gondnokság megbízásából, nyilvánosan kijelentjük, hogy a »Felsőmagyarországi Hírlap« második számában megjelent, s Pethő János állami tanítóra vonatkozó cikk légből kapott koholmány, mert Pethő János becsületes, kinek magyar hazafiságához a gyanúnak még árnyéka sem fér, s ki a reá bízott növekedéseket hazafias szemlemben neveli és oktatja. Gálcsés, 1898 évi november hó 19-én. *Andrejkovits Pál* s. k. isk. gondn. jegyző. *Szabó Zsigmond* s. k. isk. gondn. elnök. — Kijelentjük, hogy tudósítónk téves információ alapján közölte szerkesztőségünkkel az inkriminált »Magyarfaló tanító«-hoz című hírt. Miután meggyőződött arról hitelesebb forrásból, hogy *Pethő János* egy magyar érzelmi igaz hazafi és mint tanítónak a magyarosodás érdekében érdemei vannak, ezért a hír megjelentetését ösztönén sajnálja.

* **(Tömeges áttérések)** címen lapunk 3. számának »Hírek« rovatában megjelent tudósítására vonatkozólag *Koloss-vary István* tolevali ev. ref. lelkész annak közlésére kéri fel szerkesztőségünket, hogy hívni nem térnek át a róm. kati. vallásra. Ez évben áttérésre senki sem jelentkezett.

* **Redőri hír.** A sátoralja-ujhelyi rendőrség f. é. november hó 20.-án jó fogást csinált. Letartoztatott egy jól ültözött urat, olyan aszfaltbetyár félet. A gyanus egyén november hó 10.-e óta tartózkodott Sátoralja-Ujbelyben a »Magyar Király« szállodában. Többeket beasoptat és egész viselkedését feltűnt a rendőrségnek. Foglalkozás és igazolvány nélkül tartózkodott a városban. *Schmidt Lajos* rendőrtanácsos megkeresésére a budapesti államrendőrségtől az a távirati értesítést nyerte, hogy *Royko Jánost* a budapesti

kir. törvényszék csalás és sikkszasztás miatt körözött s letartoztatásit kívánja. Ennek következtében a gyanus egyént, ki tényleg *Royko János* egy ungvári úri családnak a gyermeke — letartoztatta és átadta a kir. ügyészségnek. Sátoralja-Ujbelyből egy fogházrögmester és egy fogházor Budapestre szállítottta *Roykot*.

Jezsuita-invázió.

— Ajánlva a hatóságok figyelmébe. —

Sárospatak, nov. 29.

Konstatálhatjuk, hogy a menyországi-lakos-jelöltek légiója a legutolsó pár hét alatt fölöttébb nagy számmal mal növekedék, minekutánna *Sárospatak* városának és vidékének eddigelé a kárhozat felé bandukoló népe közé aláesőppent két »kovártély-csináló«, — nevéükön szólván: *Páter Flódung* és *Páter Bóta* — a kik u. n. a anyasújjakul az útlevelet is elhozták magukkal, a melylyel annak idején kiké szép szerével bejuthat a menyországba.

A megyebeli lapok oly eltérő tudósításokat hoztak eme két szent férfiú állandó működéséről, hogy ezek után illendő dolog megtudnunk: *miyének is hát voltaképen* *Páter Flódung* és *Páter Bóta*? Kimondhatjuk hogy a *népámitás szemenszedett apostalai*. Halhatatlan és soha utól nem érhető mesterei annak: miként lehet a misera plebs contribuens-nek csaknem a bárgyúsáig menő hiszékenységével visszaélni s azt a maguk javára kihasználni. Evvel körülből tisztában volnának, csak az most már a nagy probléma, hogy mi szükség volt nekik *Sárospatakra* betenni a lábukat? Talán egyes körök ajánlatosnak vélték a negyedfélszázados kálvinista kollégium hatását *szelensúlyozni* s ilymódon azt a pár ezernyi hívő lelket a menyország számára biztosítani?

Micsoda alapon merészkedtek a szent atyák dicső patronusai jogot formálni maguknak arra, hogy *Sárospatak*nak, ennek a megszentelt hagyományokkal bíró városunk lakosságát rútol lealacsonyítván, olybá vegyék, mint valami afrikai ósodanban tenyésző emberképződményeket, a kiket téríteni *kell*, mert máskép menthetlenül az ördögökéi lesznek. Természetes, hogy az egész dolog ódiama első sorban a *bölcs intéző körök*et terhelje, a kik elég könyvelmük voltak az ilyenekre megbízatással bíró szent pátereket a békés polgárok nyakára csodítani. Az általuk szívesen látott *Páter Flódung* meg a *Páter Bóta*, — meg kell adni — ugyanán értettek ahoz: *hogyan kell »a nép nyelvén«* szólani; nyolcz napig tartó »missziói« működésük alatt mindig szűfaló volt a templom; a nép, az istenadta nép pedig szájtátva hallgatta a zamatos igéket, mert lát tetszik tudni, a sátn szavai is zengtesek. Valósággal ömlött belőlük a beszéd s a szóáradatban hol elburkoltan, hol pedig leplezetlenül *igaztalt* a *fenálló politikai, egyházi, társadalmi rendszerek ellen*. Gúnyoltak a honatyák által meghozott törvényeket, konstatálták, hogy a ki gazdag, az pénzén megveheti az igazságot — s az a fajta vélemények elbukkantak a céltalosan alkalmazott anekdoták, apró történetek zagyva áradatában. És *Páter Flódung* meg a *Páter Bóta*, hitük szerint megtevén hi kötelességeiket, tovább mentek, hátrahagyva maguk után *nocsak* az általuk elhittett magvaknak ártalmas és nyomasztó keresztjét, hanem kellőképen felszentelt misszió fakresztjét is, mely az elámitott hívők nagy seregét

az ő ittjártakra emlékeztesse ad saecula saeculorum Az üdvözítő Jézus annak idejében korbácsosál úzte ki a kúfiarokat, galamb-árúsokat a templom tornácaiból; az ezeknél még sokkalta szemérmelenebb *lélekűjűroknak* szintén korbács kellene, azután pedig hatóságilag való *kitoloncoltatás*.

Örök szégyene marad Sárospatak városa és vidéke népességének, hogy a Péter Flóding meg a Péter Bóta *nagyon jó talajnak* nyilvánították, a melyben az elhíntett magvak százanynyi teremnek A felséges nép pedig büszke erre az egyáltalán nem bízelgő nyilatkozatra. De van ennél Sárospatak városának nagyobb szégyene is. Az a körülmény t. i., hogy a város *érdemkossorozott fejű főbírája*, kinél bölcs vezetése alatt Sárospatak rohamosan közeledik ahoz, ami volt, — a középkori halász-level jellegéhez — személyesen és lejjel alakjában is *magas elismerését fejezte ki* a szóban forgó szent atyának. A nemes főbíró ezzel a tényével a szerializmus prototípusává avatta föl magát. Hozzá vagyunk szokva ahhoz, hogy a főbíró ur minden lépésben megmondolatlanul eszelekedjék, de a józan gondolkodásnak ily hiányát még sem mertük feltételezni. Boldogok, kétszer boldogok Péter Flóding meg a Péter Bóta, hogy ily magas személyiség még magasabb elismerésének részecskéivé lehettek Sokszorosan beigazolt nézet az, hogy: »de capite foedit piscis»; szerencsétlen város az, amelyik ilyen vezető alatt kénytelen vegetálni. Sokkalta helyesebben eszelekednek Sárospatak városának ügynevezett főbírája, a ki a bölcs belátás, okos megfontolás tekintetében ugyanazon a nivón álló közeg, mint az ő hűszeres Mihászna Andrási, — ha mindenképpől a saját ügykörének dolgait törekednek kötelességének megfelelően vezetni, semmint a hatalmasok szelkerrűdját tolja és a jesusita-páterek sleppjét emelgesse. A jesusita invázió aldaást valahogyan csak kiheverni az előírt publikum, a lépre esalt tömeg, — de egy ily indolens, hivatásának megfelelő egyáltalában nem tudó előjáró-örök baklövésait Sárospatak városa örökre meg fogja keserülni.

Legyen elég egyelőre ennyi a jesusita pórázra kötött pár ezer ember s egy jobb sorsra méltó város érdekében!

(i. ss. b.)

KÖZGAZDASÁG.

Hogyan fizetünk szívesen és könnyen?

(Zs. B.) Vagyonai viszonyaink ma a társadalmi osztály minden rétegén át nem engedik meg a kötelező tartozások nagyobb összegeit oly simán leróni, hogy az háztartásunk szerény állapotát bizonyos kellemtelen, kérdéses, avagy épen válságos helyzetbe ne hozná. Hiába nagyon igaz egyik pénzügyi kapacitásunk azon mondása, hogy »A pénz egyszer sok, máskor kevés, de soha sem elég.« A kenyérkereső család fő egészen életén át azon töri gondterhes fejt, miként lehessen a háztartás egyensúlyát nagyobb ingadozásoktól megóvni, miként kell kiadásait berendezni, hogy azok a bevétellel megfelelő arányban legyenek. S mi tagadás

benne, ma ez igen kis percentszámú sikerül az emberiségnek s az a nagy másik része napról napra él csak, küzd és valóságos harcort vív a megélhetés nehéz munkájában. Ha aztán olykor-olykor bekövetkezik a nagyobb leszámolás órája, ha a napról-napra halogatott tartozások egyszer csak okvetlenül törlesztendőek: ilyenkor meg van bénítva a háztartás rendezése, beköszönt a keserű szükség, s igen gyakran a tönk szélére rántja egész vagyoni létét. Ez a képe mai aggasztó vagyoni viszonyainknak, innen származik a legtöbb társadalmi bünye, mely keresztül-kesül ette már magát, mint a szüféreg rajta. Nem a fizetni nem akarás, nem a gondatlanság és könnyelműség oka ennek 90%-ban, de oka a fizetőképesség hiánya, mert az adósság kicsi kis összegekben, leggyakrabban fillérekből nő nagyra, s a fizetés aztán nagy összegekben rovandó le.

Ujabb időkben a tartozások kisebb részletekben való törlesztése sokban megkönnyíti kötelezettségének lerovását. Az e téren elért eredmények biztatón fejlődnek tovább, s ha nem csal a sejtélem, tán idővel megközelítik amaz óhajtott célt, hogy lehetségessé teszik a kisebb tartozások észrevétlen törlesztését. S ime, e ponttal megközelítettem én is e rövid cikkben értekezésem tulajdonképeni tárgyát. Az apró, filléres törlesztések, akár kisebb tartozások, akár pedig kisebb összegek, tartaléktőkék törlesztésére, illetve gyűjtésére oly biztos módot nyújtanak az egyeseknek, hogy ezek valami módon lehetővé tétele sok egyesületnek a tagdíjak törlesztésére, a lapok előfizetésének pontos és előnyös eszközésére, s ennek folytán azok egyszerre való fölrendülésére csodás hatással lennének. Mert, hogy csak a felvett két példánál maradjak, mi képezi tulajdonképen a legfőbb két akadályt a közhasznú egyesületek és a mai nappal már szellemi szükségét képező heti és napi lapok fönnállása és kellő fölvirágzásának? Felelet reá: a tagdíjak befizetésének, illetve az előfizetések rendetlen, majd egészen hanyag eszközésére. Ha e téren megtalálják a módját annak, hogy miként lehetséges nap-nap mellett e nem kötelezettségeink filléres és így igen könnyű törlesztése, ha módját ejtik, hogy ez oly könnyen hozzáférhetővé lesz, miszerint az illetőktől semmi utánjárás sem kívántatik meg, erősen hiszem, hogy az egész vonalon e tekintetben nem várt fölrendülés volna észlelhető. Részemről különösen ajánlatosnak látszik a kereskedésekben és más gyakran látogatott helyiségekben két-három filléres jegyek árusítása. Az évek 365 napjában kevés volna olyan, melyben magunkat egy pár szemünkben kiadást nem képező fillérral, e vagy ama lap, vagy egyesület javára, kötelezettségünkötől meg nem váltanók. Az év végén a helyett, hogy itt is, ott is tartozással állnánk szemben, kellemesen lepne meg, hogy eleget tettünk annak. Azt hiszem, nem volna hiábavaló dolog megkísérteni.

APRÓ REGÉNYEK.

A MAJORESKÓ.

Írta: *László Béla.*

A méltóságos grófné megmondotta jó előre:

— Viktor grófnak családni fognak Gaitano-vér: mindent komolyan vesz.

A gróf büszkén jegyezte meg:

— A nagybátyamra út, Gaitano bibornokra. Nagy ész, sok ismeret és finom elme jellemzik.

— De a szívet tölem kapta! — mondta finom arnyalattal a grófné.

A gróf hidegen előfordult.

— A vagyon pedig Gaitano bibornoktól örökl.

Ez a szó talált. A grófné tudta, hogy mire célt; azokra a florenci éjszakakra, velencei serenádokra és nizzai karneválokra. Most ide jutottak, ide, vadonat-idegenbe, a fényes múlt után a kopott jelenbe, mezeyi hivatalba. Végigvillan az emléken a sok látás-futas, előszobából-előszobába, míg végre idekerültek a csöndes fészekbe.

De hát nem tart sokáig Viktor a najotesko, Gaitano bibornok vagyona megmenni majd mindnyájukat . . .

A főispánné a grófnéhoz fordult:

— Viktor grófnak csakugyan családunk. Igaz, hogy még mindig a tanárnéknál mutatkozik.

— Méltóságos asszony téved. Viktor gróf a tanarait keresi fel.

Viktor gróf csakugyan azt tette. A philosophiae professor érdekelte főképp. A nyurga, immár kopaszodó, szürke ember, okos szemével és nyugodt kézmozdulataival ingerelte a képzeletét is, mert úgy tűnt fel neki, akárcsak egy hittérítő. Minden, mit mondott, szakítás volt az áltételeivel elméletével. Ebben a kis vidéki városban nem remélt ilyen kincset. Egész lelkével merült bele az államtudományi tanulmányokba. Ott töltötte a délelőtti órákat az akadémia könyvtárában s hallgatta Nagy Károly tanár magyarázatait.

Sejtelemeszerű hatás fogta el. Az elnyomás jaja és a tobzódás kifakadó réjai zúgtak körül. Behunyta a szemét, s nyomort látott, a szibériai bányászok ólmos ábrárait, a szicíliai lazaronik éhes tekintetét, az alföldi nép izzadságtól megbarnult homlokát, csupa nyomort, piszkot, meg újra nyomort, piszkot. A szíve összeszorult s a lelegezte is elakadt.

Arra gondolt, hogy ő Gaitano-majoreskó. Azokra a florenci palotákra, a Bréda-mezői gazdag kéves soraira, a római muzeumra s a bibornok kincseladlára gondolt, melyekről oly sokat beszélt az édes anyja. Beszélt, valahányszor felkereste Kalocsán, hogy megnyugtassa az elhagyatottságért.

Oh azok a nyomorult egyhangúságban töltött napok? De eljön a jövő s hogy vágyott is utána. Az arca kigyúlt, a szeméi megnagyobodtak, csodás fényben égtek, valahányszor a palotákra, múzeumokra, kincsekre gondolt, a megváltójára, mely az elhagyott magányból, a cellaéletből ki fogja vezetni az ígért földjére. Most is, rá gondol, de szívében keserűség gyűlemlik össze. Immár kikerült a cellából, a bibornok beleegyezett, hogy az utolsó évet itt tölthesse, a szülei házában, az anyja mellett, a jó, édes melegben. Egy év s elhagyja őket, örökre tán, s elmegy messzi földre Olaszországba, a hazájába A hazájába? Itt élte le legszebb éveit, igaz, hogy cellák között, de a magyar szó zenéje lelkéhez forrott.

El kell hagynia ezt a földet, meg kell tagadnia ezt a nyelvet . . .

Nem, nem fogja megtagadni. A gazdagsághoz hozzákötött egy csomó eszményt, egy csomó almot, egy csomó ragyogó illuziót. Most hát van célja is a jövőjének, köszönet néked, szépen szóló szürke tanár, te, ki most az almokról, tervekről beszélsz, magyarázva a pápa encyklikáját: *szeresd a szegényt, mert embertársad . . .*

S míg ő almai közé temetkezett, a jó, meleg, puha fészekben, az édes anyja kérő tekintete kísérte folyvast — Ugy-e megteszed?

— Megteszem, édes anyam. Mi az?

— Járj emberek közé.

— Jámi fogok.

— Ugy-e, elvegyülsz a barátaid közé, kissé szórakozni, én féltetek . . .

— Igen, felkeresem őket.

— Ugy-e, látod fiam, engem kértek fel, hogy veendőm rá, mert úgy illik, hogy a segélyegylet elnöke vezesse az ifuságot.

Viktor révedezve szólott:

— Mi illik anyám?

— A népünnepelyen, — ugy-e, — megteszed fiam? . . . Légy az ifusági elnök, — ugy szeretném.

Hát a népünnepély elnöke lett, s míg lelkeben szongott ezer alom, ő, gépiesen, megtette bemutatkozó látogatásait.

(Folytatása következik.)

A szerkesztőség üzenete:

Sz. A. úrnak Helyben. Feleslegesnek tartjuk az állami polgári leányiskola szükségességének fölértékelését bocsátóknunk. A városi képviselőtestület, az általános közóhajok hatása alatt, csak azért szavazta meg az állami elemi népiskola létesítésére vonatkozó, a miniszter által előírt feltételeket, hogy az állami polgári leányiskola ügyét, közelebb hozza a megvalósításához. Molnár István főispán, valamint a tanfelügyelő jóakarattal támogatott ezen ügyet s remélhető, hogy a községi iskolaeleven, a régen nélkülözött polgári leányiskola kapni a szülők nagy örömeire megnyílnak.

E. L. Kassa. Az igazolványokat jövő héten küldjük szíjfel.

H. J. Gálszécs. Nem lehetünk annyira egyoldaluk.

F. Tokaj. Jövő számmra maradt.

P. J. Gálszécs. Ugy hiszik, ezzel már megelégedhetik.

E. N. Merán. Kérünk egy kis hangulatozást arról a hangulatozókból úszakotól vidékről.

Kiadó: LANDESMANN MIKSA.

257. Vh.
1898. szám.

Árverési hirdetés.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881.

évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezen-

nel közhírré teszi, hogy a gálszécsi kir. járásbírószék 1898. évi V. 217. V.

266/1. számú végzése következtében a

gálszécsi Polgári Takarékpénztár rész-

zeze Neumann József magyar-izségi

lakos ellen 175 ffrt tőkekövetelés és

jár. erejéig elrendelt végrehajtás foly-

tán bíróság felül és lefoglalt és 800

frtra becsült egy 10 lőerű Charles

Bürel & Sons 797. sz. locomobil gőz-

gépp, 2 páros kövű örlő köből álló in-

góságok nyilvános árverés útján el-

adandók, minek a helyszínén vagyis

Magyar-izsében a végrehajtást szem-

vedőnél leendő eszközésére határidőül

1898. évi december hó 15-ik napján

delután 5 óra tűzetik ki, a mikor a

bíróság lefoglalt fennevezett ingósá-

gok a legtöbbet ígérőnek készpénzfe-

zést mellett, szükség esetén becsáron

alul is a fognak adatni.

Felhívotnak mindazok, kik az elár-

verezendő ingóságok vételéről a

végrehajtó követelését megelőző kielé-

géshez tartanak jogot, a mennyiben

részükre foglalás korábban közöl-

tett volna és az a végrehajtási jegy-

zőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi

bejelentéseiket az árverés megkezdé-

seig alulirt kiküldöttül vagy írásban

beadni, vagy pedig szóval bejelenteni

tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetésny-

nek a bíróság tábláján kifüggesztésőt

követő naptól számítatik.

Kelt Gálszécs, 1898. évi november

hó 20-án.

Sárossy Imre,

kir. bír. végrehajtó.